ընդարձակագոյն Յովսեպոս Երբայեցի՝ 'ի Գիրս յաղագս պատերազմացն Հրէից։

Խաժամուժ ամբոխն երբայական առաւել մտադիւր անսայր ստուգեանց խաբեբայից և աւազակացն այնոցիկ, որք զխաղաղութիւն ասէին քան ահաւոր նշանաց եւ արհաւրաց երեւելոց, որ զաւերումն Երուսաղէմի եւ զսատակումն ժողովրդոց գուշակէին։

Նախ երեւեցաւ յերկինս աստղ մի 'ի ձեւ նիզակի եւ եկաց 'ի վերայ Երուսաղէմի ամ մի ողջոյն։ Եւ 'ի տօնի բաղարջակերացն յիններորդ ժամու գիշերոյն հատան փայլատակունք 'ի վերայ սեղանոյն և Տաճարին, ուր խառնեալ էին ժողովուրդք բաղումք, և եղեւ լուսաւորութիւն իբրեւ կէս ժամ։ Դարձեալ 'ի նոյն տօնի երինջ մի, զոր ածեալ էին 'ի զոհ, երկնեաց եւ ծնաւ դառն 'ի Տաճարին։ Արեւելեան ներքին դուռն Տաճարին պղնձածոյլ եւ յոյժ ծանր 'ի մէջ գիշերի ինքնին բացաւ, զոր լուեալ իշխանաց Տաճարին 'ի պահապանաց, եկեալ փակեցին։ Եւ զկնի տօնին նախ քան զմտանել արեգական՝ երեւեցան յերկինս 'ի վերայ ամենայն դաւառին կառք և զօրք սպառազինեալք, որք յանկարծ պատեցին զքաղաքն։ Եւ 'ի Պենտեկոստական տօնին մինչ քահանայքն 'ի գիշերի կային 'ի սպաս պաշտաման Տաճարին, լսելի լինէր շարժումն և հնչումն, և ապա ձայն բարբառոյ, ՓՈՄՓ ՍՈՊՔ, ՓՈՄՓ։ Յետու ոմն անուն երեւեցաւ 'ի տաճարին 'ի տօնի Տաղավարահարաց, աղաղակէր և ասէր. Ձայն յարեւելից, ձայն յարեւմտից, ձայն 'ի չորից հողմոց, ձայն 'ի վերայ Երուսաղէմի և Տաճարիս, ձայն 'ի վերայ փեսայից և հարսանց, ձայն 'ի վերայ ամենայն ժողովրդեանս այսորիկ։ Թէպէտ կալան զնա խոշտանգեցին եւ տանջեցին, բայց նա ոչ լռէր և ոչ դադարէր 'ի բանից։ Եւ 'ի քերել զմարմինս նորա մինչեւ յոսկերս, նա ոգւոց հանեալ ասէր. Վա՛յ Վա՛յ Երուսաղէմ, եւ իբրեւ եհարց զնա դատաւորն Ալբինոս, թէ ո՞վ, կամ ո՞ւստի է, և վասն էր զայն բարբառի. նա ոչ ինչ տուեալ պատասխանի կոծէր զքաղաքն զցայգ եւ զցերեկ մինչեւ յամս 7 և ամիս 5։ Եւ 'ի պաշարման անդ քաղաքին, մինչ շրջէր 'ի վերայ պարսպին եւ ասէր. Վա՛յ Վա՛յ ԹՈՒՔԻՆ եւ Տաճարին, եւ իբրեւ վերջին յասել Վա՛յ ԻՆՁ, ձգեալ քար